

Jak se Cipísek narodil

Jednou vyšla Manka z jes-

kyně a povídá:

„Rumcajsi, narodil se nám synek a budeme mu říkat Cipísek.“

„To si musím na radost vystřelit z pistole!“ křikl loupežník Rumcajs.

Nabil do pistole žalud a silně vystřelil, že to bylo slyšet z lesa Řáholce až do města Jičina.

„A teď se na našeho synka podívám.“

Cipísek ležel v kolíbce z dlabaného borového polena, protože borovice je měkčí než dub a tolik netlačí. Pod hlavou má polštář z mechu a přikrytý je lopuchovým listem.

„Víš co, Manko, já mu udělám střevíčky,“ povídá Rumcajs.

Manka mu řekla, že nemá rozum.

„Vždyť Cipísek udělá první krůček nejdřív za rok.“

„Ten kluk bude chodit už od neděle za týden,“ povídá na to pyšně Rumcajs.

„Jednou jedna ještěřička utíkala do věříčka,“ usmála se Manka a odešla hloub do lesa Řáholce poprosit lesní včely o vosk, aby bylo Cipíska čím natírat po koupeli.

Rumcajs se dal do šití střevíčků. Protože kdysi býval ševcem, ušil je snadno z mladé habrové kůry a na špičce ozdobil sojčím prýmkem. Obul ty střevíčky Cipískovi, opatrně ho zas přikryl lopuchovým listem a šel odkrojit kousek kůry javorové a kousek bukové, aby bylo Cipískovi na kazajku a na kalhoty. Nic se mu nezdálo dost dobré, šel od stromu ke stromu, a když už byl hluboko v lese, zaslechl, jak Manka od jeskyně volá:

„Kdepak s tím Cipískem chodíš? Hned ho dej zpátky do kolíbky!“

Rumcajs se rozběhl k jeskyni a už cestou volal:

„Já bych ho tam, Manko, rád vrátil, jenže já ho neodnes!“
Manka obrací v prázdné kolíbce lopuchový list a naříká:
„Tak ho odnesl jestřáb. Nebo si pro něho přišla liška. Nebo ho popadl jezevec. Nebo ho ukradla vrána.“
Rumcajs jen tiše sedí na pařezu a nabíjí pistol nejtvrdším žaludem, co našel v kapse.
„Kdo ho vzal, ten ho taky vrátí.“
Nabil pistol, shrnul si vlasy z uší a poslouchá, jestli by Cipíska nezaslechl odněkud z lesa Řáholce. Napravo bzučí včely a chru- ní jezevec. Nalevo klapou jelení kopýtko a tlapou zaječí tlapky. Vzadu není slyšet nic, to tam tak tichoučce chodí lišky. Shora še-

lestí jestřábí a vraní křídla, ale tak bezstarostně, jako když vrána a jestřáb nemají nic na svědomí. To všechno slyšel Rumcajs levým uchem. Pravým poslouchal, jak někdo daleko za pasekou louská ořechy.

„Slyším, co slyším,“ povídá, „ale náš Cipísek to není.“

Pohládl Manku pěkně po tváři a lehkým loupežnickým krokem jde křížem krážem lesem Řáholcem, aby se po Cipískovi poohlídl. Očima jako jehly prohledává každé houští a tmavý kout. A zase nic. Jen za pasekou pořád někdo louská ořechy.

Přešel po pasece do sousedního lesa, kde rostou červené borovice. A vtom mu shora sletí na klobouk ořechová skořápka. Ona

tam v hnízdě na borovici sedí veverka s třemi veverčaty. A je tam s nimi Cipísek, louská ořechy a krmí starou i mláďata.

Rumcajs si dlaní přičísl obočí a namířil na veveriči pistol nabitou žaludem.

„Tak to tys nám ukradla Cipíska!“

„Já?“ povídá veverka. „Vždyť on přišel sám. Přiběhl po cestičce a vylezl k nám na borovici.“

„Já vím,“ povídá Rumcajs, „když se na veveriči míří pistolí, tak ona se obyčejně vymlouvá.“

Ale když vylezl na strom a sáhl si pro Cipíska do hnízda, vidí, že veverka nelhala. Cipísek měl podrážky u prvních střívků už málem prochozené!

„Přišel sám,“ řekla veverka. „A protože jsem byla od louskání ořechů už celá polámaná, tak mi pomáhá.“

Rumcajse popadla taková pýcha nad synkem Cipískem, že musel třikrát vystřelit z pistole.

Poprvé střelil, aby se Manka dověděla, že Cipísek už není ztracený.

Podruhé střelil, aby se Manka dověděla, že Cipísek prošlapal první střevíce.

A třetí rána, ta byla jen tak pro radost.

